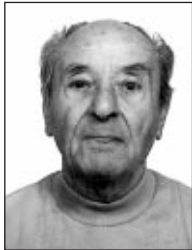

90. születésnapját ünnepelte

Kovács Győző aranydiplomás gépészmérnök 1920-ban született Budapesten. Az elemi iskola négy osztálya után a Vörösmarty Mihály Reáliskolában tanult tovább. Anyagi okok miatt csak öt osztályt végzett, s dolgozni ment a Lampartba, ahonnan 1942 januárjában tényleges katonai szolgálatra vonult be a légierőkhöz. Székesfehérváron részesült légi fényképész kiképzésben, s hazai repülőterekre nyert beosztást. 1944 októberében páncéltörőágyús kiképzést kapott, majd a Szt. László Hadosztály kötelékébe került. A front magával vitte az Alpokon át és Karintiában került fogságba – angol zónában – ahonnan 1945 októberében hazaszökött.

Régi munkahelye romokban hevert, de a Ganz Vagonygyárban kapott munkát, először villanyhegesztőként, majd adminisztrátorként dolgozott. Eközben tanult, és 1948-ban a Széchényi István felsőkereskedelmiben leérettségizett, majd megnősült.

1951–57-ben a Budapesti Műszaki Egyetem esti tagozatára járt és gépészmérnöki diplomát szerzett.

Munkája során foglalkozott gyártmánytervezéssel, műszaki fejlesztéssel, edző- és hőkezelő üzemvezetéssel, képlékenyalakítás terén szabadalakító és súlylesztékes kovácsolással, mélyhúzással, magas ötvöztetésű szerszámacél alakítási- és hőkezelési kísérleteivel, majd üzemszerű gyártásával.

1966. május 31-én forgácsnélküli alakító szakmérnöki diplomát kapott a Budapesti Műszaki Egyetemen. Ekkor a Budapesti Kőolajipari Gépgyárban dolgozott.

1968–80 közötti munkahelye a Kőbányai Vas- és Acélöntőde volt. Itt előbb kutatómérnök, majd kovácsüzem-vezető volt, végül a Műszaki Osztály vezetőjeként ment nyugdíjba.

1958 óta tagja az OMBKE-nek, jelenleg a vaskohászati csoportnak.

80. születésnapját ünnepelte

Id. Hevesi Imre okl. kohómérnök a Heves megyei Maklár községben született 1930. október 10-én. Középiskolai tanulmányait egyházi iskolában, Egerben végezte. Érettségi után – kitűnő bizonyítványa ellenére – vallási okokból nem tanulhatott tovább. Így Ózdra került, és az OKÜ-ben rövid ideig segéd munkásként dolgozott. Szorgalmát látva lehetősége adódott, hogy folytassa tanulmányait a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem vaskohászati tagozatán. 1954-ben szerzett vas- és acélgyártó szakmérnöki oklevelet.

Az OKÜ-ben az acélgyártás területén dolgozott a leghosszabb ideig. Volt kiemelt minőségi acélgyártó, üzemvezető, főmérnök-főtechnológus, kutatómérnök és metallurgus szakértő. Tevékenysége során minden beosztásban a minőségi acélgyártási eljárások és technológiák korszerűsítése szerepelt. Összekötő kapocs volt az OKÜ, az egyetemek és a Vasipari Kutató Intézet között. Munkájának elismerését fémjelzi 11 Kiváló Dolgozó, egy alkalommal a Vállalat Kiváló Mérnöke, 3 Kiváló Újító arany fokozat és az Alkotói Nívódíj kitüntetés.

1962-től tagja az OMBKE ózdi szervezetének, és közel tíz éven keresztül volt a metallurgus szekció vezetője. Pályafutása során szaklapokban 39 szakcikke jelent meg, és többször tartott szakmai előadásokat országos és nemzetközi konferenciákon.

Jelenleg is aktív tevékenységet végez a római katolikus egyház világi lelkipásztori kiséretjeként.

Raabe Imre aranyokleveles kohómérnök 2010. augusztus 25-én ünnepelte 80. születésnapját. Pécsen született, középiskolai tanulmányait Dombóváron végezte, ahol 1948-ban érettségizett a Katolikus Tanulmányi Alap Gimnáziumában. 1948-

tól 1952-ig a soproni egyetemen folytatta tanulmányait a Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kar vaskohászati szakán.

1952-ben került a Dunai Vasműbe, ahol az ércdarabosító beruházását irányította, majd annak első üzemvezetője volt 1956–57-ben. 1957-től a nagyolvasztó gyárrészleg műszaki osztályát vezette, majd 1963-ig a gyárrészleg műszaki vezetője lett. 1963-tól 1974-ig a meleghengermű gyáregységénél gyáregységvezető, ill. a meleg- és hideghengermű főmérnöke volt. 1974-ben kinevezték a vállalat fejlesztési főmérnökének, és ezt a tiszteletet töltötte be nyugdíjazásáig, 1990-ig. Feladata volt a konverter és a koksizáló állami nagyberuházásainak, valamint a Dunai Vasmű saját fejlesztéseinek és beruházásainak megvalósítása.

Munkáját számos kitüntetéssel is elismerték. Megkapta a Munka Érdemrend bronz és ezüst fokozatát, valamint a Kohászat Kiváló Dolgozója és Kiváló Kohász miniszteri kitüntetésben is részesült.

Több szabadalom társtulajdonosa, és kétszer nyerte el a Kiváló Újító arany fokozatot.

Kiemelkedően eredményes szakmai életműjének elismeréseként 2000-ben a Dunai Vasmű alapításának 50. évfordulója alkalmából Dunaferr-díjjal tüntették ki.

75. születésnapját ünnepelte

Acsády István 1935. december 25-én született. Érettségi vizsgát 1954-ben a budapesti Eötvös József Gimnáziumban tett. Tanulmányait a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen folytatta, ahol 1959-ben technológus szakos kohómérnöki diplomát szerzett. Ugyanitt levelező tagozaton tanult tovább, és 1977-ben kohóipari gazdasági mérnöki oklevelet kapott. Angol nyelvből 1972-ben középfokú, 1992-ben pedig "A" típusú felsőfokú nyelvvizsgát tett.

Első munkahelyére, a KÖBAL Kőbányai Könnyűféműbe 1959-ben lépett be, s 1997-ben innen is ment nyugdíjba. Pályá-

futása alatt volt műszakvezető üzemmérnök, üzemmérnök, üzemvezető-helyettes, műszaki fejlesztési osztályvezető, fejlesztési főmérnök, beruházási főmérnök, projektmenedzser. Ezt követően 1997–99 között a cégnél szerződésesként, majd 1999-től egyéni vállalkozóként dolgozott tovább 2003 márciusáig. 2001-től éves keretszerződéssel a MAL Rt.-nél, majd az INOTAL Kft.-nél Inotán dolgozott szakértőként, tanácsadóként, szakfordítóként és szaktolmácsként.

Munkája során a KÖBAL-nál számtalan beruházás megvalósításában vett részt, műszaki-gazdasági döntés-előkészítéssel, a gépek átvételének, üzembe helyezésének és a gyártás beindításának közvetlen irányításával. Ilyen volt a francia (PECHINEY) alumíniumfólia gyártási know-how hazai adaptációja, a hengersori (japán, KOBE STEEL) és nemesítősori (olasz, TECMO, ROTOMEC) beruházás, a hazai alumínium háztartási fólia és alumínium ételtálcagyártás kifejlesztése, a KÖBAL komplett fotóreprodukciós technikája és mélynyomó henger gyártása, a kecskeméti gyáregység fóliánemesítő üzeme. 1992–96 között részt vett a KÖBAL privatizációjának műszaki előkészítésében. 1997–2004 között sikeres környezetvédelmi pályázatokat dolgozott ki. A MAL Rt.-nél hengerállvány beszerzésében, szalagöntő berendezésének üzembe helyezésében, az INOTAL Kft.-nél használt szalagöntő berendezés beszerzésében vett részt.

1986-ban és 1987-ben, ENSZ alkalmazásban, Iránban egy alumínium félgyártmány-gyártó üzemben dolgozott, alumíniumfólia hengerek és szalagöntő berendezések technológiai intenzifikálásán.

A hazai szaklapokban több mint 20 publikációja jelent meg. Szakmai előadásainak száma is meghaladta a 20-at, valamint két vállalati szakmai film szakanyagát írta meg.

A „Kiváló Dolgozó” kitüntetésekén túl a 70-es évek elején *Magyar Ferenccel* együtt a hazai fólia-előtermék kifejlesztésének terén kifejtett munkájáért nívódíjban részesült.

Kovács Jenő okleveles vas- és fémkohómérnök Ároktőn született 1935-ben. Az elemi- és a középiskolát, gimnáziumot Miskolcon végezte. A Nehézipari Műszaki Egyetemen 1960-ban vas- és fémkohómérnöki, 1967-ben kőkezelő szakmérnöki oklevelet szerzett.

Az egyetem elvégzése után a diósgyőri Lenin Kohászati Művekben, az acélműben dolgozott, majd a metallográfia osztályon anyagvizsgáló lett. 1963-tól a hőkezelő laboratórium vezetője, később osztályvezető-helyettes volt.

A Metalcontrol Kft. megalakulását követően annak műszaki-kutatási főmérnöke lett.

Az OMBKE-nek 1961-től tagja. Munkahelyén az anyagvizsgálati szakcsoport titkárként több mint másfél évtizedig szervezte a szakcsoport szakmai rendezvényeit, programjait.

Napi munkája mellett részt vett a vállalat kutatási-fejlesztési feladatainak megvalósításában. Ilyenek többek között a Csepel Autó megrendelésére gyártott ún. ZF-acélok törőpróbaí cementálási technológiájának kidolgozása, valamint a RÁBA MAN motor alkatrészeihez felhasznált acélfajták gyártási biztonságát segítő hőkezelési-kémiai összetételi vizsgálatok megvalósítása. A különféle szerkezeti és szerszámacél fajták edzhetőségi vizsgálata pontosságának növelése céljából laboratóriumot alakított ki.

A 80-as években teamvezetői feladatot látott el az UEC-LKM műszaki együttműködés programjában részt vevő amerikai szakértők és vállalati szakemberek munkájának szervezésében, közös feladatuk kidolgozásában, annak megvalósításában.

A hatvanas évek elejétől folyamatosan végzett oktatási tevékenységet anyagismereti, anyagvizsgálati és hőkezelési témákban. Oktatott a 116-os számú Szakmunkásképző Intézetben, a Kohó- és Öntőipari Technikumban. Tagja volt a szakmunkások vizsgabizottságának.

Az egyetem Fémtani Tanszékén több évfolyam kohómérnök hallgatóinak gyakorlati órákat vezetett metallográfia és anyagvizsgálat tárgykörben. Ezen időszakban a végzős gépész- és kohómérnök hallgatók konzulensi feladatát látta el, és diplomaterveket bírálta.

Munkája elismeréseként Kiváló Dolgozó, Kohászat Kiváló Dolgozója, Kiváló Újító, Munka Érdemrend bronz fokozata kitüntetésekben részesült.

Nyugdíjba vonulását követően műszaki-igazságügyi szakértőként tevékenykedik. 2001-től a Csavar- és Húzottáru Zrt. főmunkatársa.

70. születésnapját ünnepelte

Buzgó Béla 1940. december 23-án született Csepelen a gyáriás tőzsomszédságában – akkor még nem tudhatta, hogy élete később milyen szoros kapcsolatban lesz az öntvénygyártással. A gimnázium elvégzése után mintakészítő-tanuló lett a Faáru- és Mintakészítő Vállalatnál. Katonai szolgálatának letele után bekapcsolódott az ipari tanuló képzésbe és a Munkügyi Minisztérium 7. számú Iparitanuló Intézetének szakoktatója lett.

Felsőfokú tanulmányait esti tagozaton végezte, először a Budapesti Műszaki Egyetemen gépégyártástechnológus-tanári oklevelet szerzett, majd később az ELTE Bölcsészettudományi Karán pedagógia szakos előadó oklevelet kapott. 1979-ben az iskola tanműhelyének vezetője lett, és 1982-től 2003-ig, nyugállományba helyezésének kezdetéig az iskola, mostani nevén Ganz Ábrahám Kéttannyelvű Gyakorló Szakközépiskola és Szakiskola igazgatója volt. Végig ő irányította az iskolában a mintakészítő-képzést, keze alól több száz fiatal szakember került ki, akiknek szakmai ismeret tanára is volt.

A Mintakészítő Szakcsoport vezetőségében megszakításokkal több cikluson keresztül részt véve titkári funkcióban segítette a szakcsoport munkáját. Részt vett a mintakészítő-tantervek, szakmai anyagok írásában, tankönyvek bírálásában, és pedagógiai, valamint szakmai cikkeket publikált. Munkáját az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület Öntészeti Szakosztálya 2003-ban „Öntészeti Szakosztályért” emléklappal ismerte el.

Érsek István 1940. október 25-én született Borsodnádásdon. 1959-ben érettségizett a diósgyőri Gábor Áron Kohó- és Öntőipari Technikumban. Egyetemi tanulmányait még abban az évben a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Kohómérnöki Karán kezdte el. Az első évfolyam elvégzése után tanulmányait a Leningrádi Bányászati Egyetem

Színesfémkohász szakán folytatta, mint a Nehézipari Minisztérium ösztöndíjasa. 1965. december 15-én kiváló eredménnyel szerzett fémkohómérnöki oklevelet.

Munkáját 1966 januárjában az Ajkai Timföldgyár és Alumíniumkohóban kezdte, és a vállalat dolgozója maradt a 2006. évi nyugdíjba vonulásáig.

A több mint 40 éves tevékenysége során a vállalat különböző területein, számos beosztásban dolgozott. Munkáját az alumíniumkohó műszaki fejlesztési osztályán kezdte mint fejlesztő mérnök, majd 1968-ban műszaki titkári beosztásba került, ahol lehetővé vált számára a teljes gyári termelési és fejlesztési folyamat megismerése, egyes területeinek koordinálása.

1974-től kutatási-fejlesztési és tervezési osztályvezetőnek nevezték ki, majd 1979. augusztus 1-jétől megbízás alapján a 2. számú timföldgyár gyárrészlegvezetői feladatát látta el. 1980. január 1-jétől a Timföld Termelési Főosztály vezetőjévé nevezték ki. Megbízható, lelkiismeretes munkája lehetővé tette a vállalat egyéb területein való alkalmazását is. Az 1983-1994 közötti időszakban személyzeti és oktatási főosztályvezetőként, beruházási főosztályvezető-helyettesként, majd értékesítési osztályvezetőként dolgozott. 1994-től vagyonszámvetési részlegvezetőként tevékenyen részt vett a timföldgyár privatizációjának műszaki előkészítésében, majd 1997-től a 2006. évi nyugdíjba vonulásáig a jogutód MAL Zrt. Beszerzési és Készletgazdálkodási Részleg vezetőjeként vett részt a különböző számítógépes beszerzési, szerződéskötési rendszerek kidolgozásában és bevezetésében.

Munkáját több alkalommal a „Vállalat Kiváló Dolgozója”, az „Alumíniumipar Kiváló Dolgozója”, a „NIM Kiváló Dolgozója” kitüntetésekkel ismerték el. Az egyesület „Sóltz Vilmos”-emlékéremmel tüntette ki.

Galauner Béla 1940. október 3-án született Budapesten. 1959-ben érettségizett Tatabányán, és még ugyanabban az évben felvételt nyert a Nehézipari Műszaki Egyetem kohómérnöki karára, Miskolcra. Édesapja hivatását követte, aki szintén – Sopronban végző – kohómérnök volt. 1964-ben a Tatabányai Alumíniumkohó ösztöndíjasaként vas- és fémkohómérnök diplomát szerzett.

Pályafutása első öt évét az alumíniumkohóban töltötte műszaki fejlesztő, majd

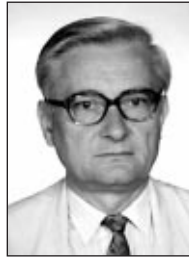
kohóüzemvezető-helyettes beosztásban.

1969-ben a Tatabányai Szénbányához került, ahol részt vett a bányameddők, pernyék, alacsony fűtőértékű palák komplex hasznosítását célzó programokban, és vezető beosztásban a félüzemi kísérletekben. A magas alumínium-oxid tartalmú pernyék timfölddé és cementté történő feldolgozásának megalapozó kísérleteit vezette Almásfüzitőn, majd a lengyelországi Opole közbeiktatásával a Tatabányai Alumíniumkohóban alacsony Si-tartalmú fémet sikerült előállítani a pernyéből. A magas nyomelemtartalmú tatabányai palák hasznosítása céljából 1,2 MW-os elektromos ívkemencét tervezett, amelyben üzemi körülmények között komplex dezoxidálószer formájában hasznosult a pala nyomelemtartalma. Ezt az ötvöző dezoxidáló fémet éveken keresztül használta az acéltipar a magas ütőszilárdságú acélok gyártásához.

A kísérleti programok befejezése után a szénbányához kötődő HALDEX Rt.-hez került. Itt a lengyelországi HALDEX üzemek feketeekőszén mosott meddőinek hasznosításával foglalkozott. Az 1980-as években a HALDEX Rt. fővállalkozóként építette meg a Dunaújvárosi – és részben az Ózdi Acélgyári Salakfeldolgozóműveket. Beruházási főmérnöként vett részt a két üzem létrehozásában a tervezéstől az átadásig.

1998-ban ment nyugdíjba.

Hullán Szabolcs okl. kohómérnök 1940. szeptember 18-án született Budapesten. Itt érettségizett 1958-ban a József Attila Gimnázium humán tagozatán. Vas- és fémkohómérnöki (metallurgus) diplomáját 1963-ban kapta a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen. Nagypapja, **Hullán János** 1890-ben Selmecen, apja, **dr. Hullán Tibor** 1925-ben Sopronban szerzett fémkohómérnöki oklevelet. Tanulmányi szerződés útján került a Kőbányai Vas- és Acélöntődébe a **dr. Hajtó Nándor** vezette Kísérleti Osztályra, ahol kezdő mérnöként a sav- és hőálló acélok gyártásával és metallurgiájával ismerkedett.

A szerződés lejártakor a MÁV Központi Felépítményvizsgáló Főnökségen az akkor megalakuló Anyagvizsgáló Osztályra került, amelynek feladata a különböző gyártóknál készített felépítményi anyagok vizsgálata és minőségi átvétele volt. A többszöri jogutódváltás után 2001-ben innen ment nyugdíjba.

A vasútnál ún. szakaszmérnöki vizsgát kellett tennie, ami a vasúti ismeretek alapkövetelményének számított a más ágazatokból érkezett friss diplomások számára. A Budapesti Műszaki Egyetemen 1978-ban hegesztő szakmérnöki diplomát szerzett.

1976-tól 1990-ig állandó résztvevője volt a kohászati és vasúti szakértőkből álló KGST-bizottságnak, melynek feladata elsősorban a sínek gyártási és hőkezelési minőségének javítása volt. 1987-től 1998-ig a Nemzetközi Vasút Egyetemes Tárgykörrel foglalkozó, de nyugat-európai acélgyárak és vasutak szakértőiből álló bizottságában képviselte a MÁV-ot.

A vizsgálat és minősítés szempontjából aktív szerepet játszott a Diósgyőri Kohászati Üzemekben folyó sínfejlesztésekben, így például az 1993-ban hengerelt – sajnos már soha meg nem ismételt – UIC 60 rendszerű sín kísérleti előállításában is.

Ma is különös tisztelettel emlékezik meg a vasútnál korábban szolgálatot teljesítő elődeiről: **Kovács Béla**, **Harmathy Lajos** és **Fábián István** kohómérnökökről.

Egyesületünknek 1961-től tagja, 40 éves tagságáért 2001-ben Sóltz Vilmos-emlékéremet kapott.

Pap László 1940. január 29-én született Hévízszentandrásán (ma Hévíz). Középszkolai tanulmányait a sztálinvárosi Kerpely Antal Kohóipari Technikumban kezdte 1954-ben, melyet – az 1957 tavaszán történt áthelyezése után – a diósgyőri Gábor Áron Kohó- és Öntőipari Technikumban 1958-ban fejezett be.

Az iskola elvégzése után 1958 nyarán a Székesfehérvári Szerszám- és Köszűrő Gépgyár vasöntődéjében kezdett dolgozni, előbb technológusi, majd főolvasztári beosztásban.

1963 májusában a Székesfehérvári Könnyűféműben helyezkedett el. Először a Prémű Húzó részlegénél csoportvezetőként dolgozott. 1965 és 1969 kö-

zött irodai tevékenységet folytatott a gyár különböző területein.

1969 őszétől az újonnan üzembe helyezett Szélesszalag Hengermű Kikészítő Üzemében mint művezető ténykedett 1995 márciusáig.

1995. március 1-jével az akkor már ALKOA KÖFÉM Vállalattól ment korengedményesen nyugdíjba 39 év munkaviszony után.

2003-ban – a Pécsi Szakosztályi Közgyűlésen – megkapta a 40 éves tagság után adományozható Sóltz Vilmos-émlékéremet.

Dr. Valló Ferenc okl. vegyész mérnök 1940-ben született Győrben. 1964-ben végzett a Veszprémi Vegyipari Egyetemen, elektrokémia szakon. 1968-ban szakmérnöki oklevelet szerzett és műszaki doktorrá avatták.

1964-től Ajkán a Timföldgyár és Alumíniumkohóban, valamint jogutódainál dolgozott nyugdíjazásáig, 2002-ig, majd 2005-ig, mint műszaki szakértő. 1979-ig kutatómérnök, tervezési és kutatási csoportvezető. 1979-től kutatási, fejlesztési osztályvezető, majd műszaki főosztályvezető. 1992-től a timföldgyár fejlesztési vezetője volt.

1979-ig folyamatlemező műszereket fejlesztett, a 80-as években munkatársaival elsőként alkalmazták a mikroszámítógépet folyamatirányításra.

1980-tól irányította Ajkán a galliummal kapcsolatos, a timföldgyártás technológiájához kapcsolódó és az alumíniumkohászati

fejlesztéseket. Az egyre romló bauxitminőség ellenére sikerült a timföldgyártás anyag- és energiafelhasználásának fajlagos mutatóit szinten tartani, több esetben javítani.

A 80-as évek közepétől az Ajkai Timföldgyár és Alumíniumkohó vezetői számára is világossá vált, hogy a világgpiacon a kohászati timföldgyártás hosszú távon nem versenyképes, ezért az erőket új, a helyi adottságokat figyelembe vevő, a piacon jól értékesíthető termékek fejlesztésére kell koncentrálni. E munka irányítása, szervezése képezte többek között a feladatát.

Munkássága is hozzájárult ahhoz, hogy Ajkán egy korszerű innovációs struktúra alakult ki nagylaboratóriummal és félüzemi kísérletek végzésére alkalmas egységgel. A Fémipari Kutató Intézet mellett más hazai kutatóintézetekkel, egyetemekkel és a tudományos élet jeles képviselőivel megszervezte az együttműködést.

A 60-as és 70-es években a Veszprémi Egyetem munkatársaival, valamint Pungor professzorral és munkatársaival dolgozott együtt az ajkai fejlesztési feladatok megoldásán. 1980-tól az együttműködés kibővült a JATE, a BME, a KKKI és a MÜKKI munkatársaival. A fejlesztésekkel együtt kibővítette a piackutatást, biztosítva ezzel a piacorientált fejlesztést. Irányítása alatt széleskörű

ipajjogvédelmi tevékenység is folyt.

A 80-as évek végére munkatársaival együtt kifejlesztette több speciális timföld és hidrát mellett a különböző zeolitok – közöttük a 4A zeolit – és a precipitált hidrátok gyártástechnológiáját.

A 90-es évek alumíniumipari válsága miatt csak 1995-re sikerült a speciális termékek közül elsőként a 4A zeolitüzemet megépíteni. A beruházás vezetésével is őt bízták meg. A kidolgozott technológia az európai átlagnál 30%-kal alacsonyabb önköltséggel kiváló minőséget biztosít. Első vásárló a Henkel cég volt. Az üzem kapacitását indulása óta többszöröseire emelték. A precipitált hidrátok, melyek ma is Ajka kulcstermékei, hasonló pályát futottak be.

Tevékenysége során 27 újítás és 28 elfogadott találmány kapcsolódik nevéhez. Munkásságát több kiváló feltaláló és kiváló dolgozó jelvény és miniszteri kitüntetés ismerte el. Előadásokat tartott nemzetközi konferenciákon és a BME-n. Több cikke jelent meg hazai és nemzetközi folyóiratokban.

Évekig tagja volt az MTA Kémiai Technológiai és Környezetvédelmi Munkabizottságának. A Magyar Zeolit Társaság alapítója, az MTESZ Veszprém megyei szervezetének vezetőségi tagja volt.

Az OMBKE-nek 1966 óta tagja. A Fémkohászati Szakosztály Ajkai Csoportjának 2006-ig közel 20 évig volt a titkára majd elnöke. Egyesületi munkáját emlékplakettel jutalmazták.

Illyés János

(1925–2010)

Nemrég még 85. életének betöltése alkalmából köszöntöttük lapunkban Illyés Jánost, gazdag kohász életutat megjárt kollégánkat.

2010. augusztus 8-án tíz évig türelemmel viselt betegség után ő is elment minden élők útján.

Temetésén, Budapesten az Új Köztemetőben 2010. szeptember 1-jén a református gyászszertartás után Bacskai Antal búcsúzott Tőle a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem öregdiákjai és a hajdani Vasipari Kutató Intézet munkatársai nevében.

Szerény, szilárd etikai alapokon álló emberisége és töretlen szorgalma, igazi mérnöki precizitása példaértékű volt. Fiatal korában egy küzdelmes korszak vaskohászati gyakorlati iskoláját járta ki, s közben kohómérnöki oklevelet is szerzett a Nehézipari Műszaki Egyetemen.

Kemény próbákban helytállt tervezőként, nagyolvasztó építési, rekonstrukciós ellenőrként, irányító mérnökként, az ércelőkészítés és

a nyersvas-metallurgia kutató-fejlesztőjeként. Eseményekben gazdag, változatos politikai időszakban bizonyította kohász rátermettségét alkalmazott kutatási eredményeivel, fiatal kohász kollégáinak a gyakorlati tudás módszeres átadásával, szakmai előadásokkal, szakkikkkel, négy nyelvű kohászati szakszótár kidolgozásával, OMBKE szakcsoport-titkári teendőik ellátásával. Pályafutása utolsó szakaszában azonban még látnia kellett szeretett szakterülete nagymértékű hazai elsovadását is.

Nem a szavak, hanem a tettek embere volt, aki mindig erősen összpontosított időszzerű feladatainak alapos, becsületes teljesítésére. A konfliktusokat kerülte, s a gyümölcsöző együttműködést lelkesedve nagyra becsülte. Gazdag életutat hagyott maga után. A VASKUT-ban osztályvezetőnek lenni szakmai rang volt.

Emlékét megőrizzük, s ezúton mondunk neki utolsó Jó szerencsét!